

[Svend Auken]

konkurrenceevneforbedring og arbejdstidsforkortelse. På det sidste trepartsmøde sagde statsministeren efter enslydende referater fra lønmodtagernes repræsentanter ligefrem, at en arbejdstidsnedsættelse aftalt på det private arbejdsmarked ikke ville få lov til at slå igennem i den offentlige sektor. Det var selvfølgelig deprimerende for organisationerne, men navnlig var det deprimerende for organisationernes ledige medlemmer og for de mange familier, der gerne i denne kritiske tid ville have haft deres samlede arbejdstid sat ned. De udtalelser står også i en skærende kontrast til den rapport om arbejdstid, som regeringens udvalg om arbejdstid har afgivet, og hvoraf det fremgår med såvel en konservativ regerings eksperter som Dansk Arbejdsgiverforenings indforståelse, at en arbejdstidsnedsættelse, rigtigt gennemført, kan give en mærkbar nedsættelse af arbejdsløsheden. Ja, udvalget siger, at hvis man opfylder forudsætningerne – og vi er enige i, at de 5 forudsætninger, ministeren henviste til før, skal opfyldes – så giver en times nedsættelse af arbejdstiden 20.000 flere i arbejde i den private sektor og 10.000 flere i den offentlige sektor. Alligevel er regeringen stadig skeptisk og modvillig, alligevel har regeringen stadig væk ikke levet op til det, et flertal under den sidste debat klart gav regeringen besked om at den skulle, nemlig at forberede en arbejdstidsnedsættelse inden for den offentlige sektor.

Regeringens holdning på dette felt er også i klar modstrid med befolkningens indstilling. For få uger siden offentliggjorde Berlingske Tidende en gallupundersøgelse, der viste, at mere end to tredjedele af de voksne danskere ønsker nedsat arbejdstid fremfor stigende forbrug. Nu siger ministeren: der er slet ikke nogen forbrugsstigning at bytte med. Ja men ministeren må da vide, at hendes egen regering har forudsagt en vækst i forbruget til næste år på 2½ pct. Og skulle det endelig være nødvendigt at skære ned på forbruget, så viser alle beregninger, at det er langt bedre at gøre dette i form af nedsat arbejdstid, end det er at gennemføre yderligere nedskæringer og besparelser.

Desværre har regeringen altså ikke villet gå den positive vej, men har valgt den negative vej ud af problemerne, og man har fået de radikale – det må jeg sige, uanset hvor meget jeg ved at det vil smerte radikale til-

lidsfolk ude over det ganske land – med til massive forringelser af vilkårene for de unge og de langtidsarbejdsløse.

Jeg blev forleden ringet op af en partifælle, der sagde: »Endelig har de borgerlige vist deres sande ansigt, hvor er det herligt, det vil give fremgang for socialdemokratiet.« Jeg kan sige her i folketinget, som jeg sagde til den pågældende partifælle, at vi i socialdemokratiet ikke glæder os over det, der er sket. Måske er der nogle partimæssige points at score på den optræden, de borgerlige her udviser over for vort samfunds aller-aller-allerstvageste grupper, men alligevel er det nedslående at være vidne til dette – som vi opfatter det – bagholdsangreb over for de svage grupper. Man siger: det slipper vi jo godt fra, som vi er sluppet godt fra alt det andet, idet man har en fast forvisning om, at når bare indgrebene ikke rammer os velbjærgede i det, jeg har kaldt Overdanmark, så skal vi nok i regering og forligspartier slippe godt fra det.

Det vides nu, at jobskabelsesloven skal afskaffes. Først syltede den borgerlige regering denne lov, som var vedtaget af folketinget – ganske vist imod regeringspartiernes stemmer – i 6-7 måneder med alle hånde undskyldninger. Derefter lammede man loven i et utal af bureaukratiske trakasserier og forringelser. Så skar man ned på beløbet. Alle disse handicap til trods fungerer loven i dag godt og ville, hvis ikke der havde været skåret ned, allerede i år have givet arbejde til 17.000. Arbejdsmarkedsnævnene landet over har udtalt sig positivt om lovens virkning. Det eneste, man har kritiseret, var det, som de borgerlige partier i sin tid fik indføjjet, nemlig en 25 års grænse. Men nu skal den afskaffes, uden at der sættes noget som helst i stedet. Man taler vagt om en kommunal indsats for særlig udsatte grupper som »reelt enlige unge forsørgere«, samtidig med at man beskærer kommunernes økonomi med 10-11 mia kr. de næste 2 år.

Afskaffelsen sker – og det er første gang, vi har set det – uden nogen form for forudgående analyse. Tænk, at de radikale, som aldrig nogen sinde har kunnet træffe selv den mindste beslutning uden et vidtgående kommissionsarbejde, her har kunnet mande sig op til – desværre – at træffe disse katastrofale afgørelser uden nogen form for analyse, uden nogen form for forhandlinger, og